

Missionaris' aan de baseline

Gedreven door passie, avontuur en een vleugje idealisme. Joop Broens (39) uit Ittervoort. Op verkenning in de Afrikaanse tennisjungle. Broedplaats voor pril en begenadigd talent. Na de hardlopers en de voetballers lijkt de kans groot dat de wereld over enkele jaren ook wordt overspoeld door een eerste golf hardhitters uit donker Afrika.

ITTERVOORT
DOOR FRANS DREISSEN

Joop Broens op ontdekkingsreis. Vier keer is de Limburger in Nigeria geweest. Recent nog om als 'Davis Cup-bondscoach' het West-Afrikaanse land op de kaart van de derde wereldgroep te zetten. De missie mislukte, maar wat scheelde het. Met 3-0 gewonnen van Gabon, Oeganda en Senegal. En dan nipt onderuit tegen Benin. „Negen breakkansen en één matchpoint verknald in het beslissende dubbel. Tja, dat doet pijn. Dan breekt een korte voorbereidingsperiode van twee weken je lelijk op.”

Een 'missionaris' langs de baseliene. Joop Broens keek zijn ogen uit. Wat een potentie, wat een motoriek, maar wat een schrijnend gebrek aan discipline ook. Zolang het strategisch genie van de Afrikaanse tennissers nog niet optimaal is ontwikkeld en elke vorm van raffinement ontbreekt, hoeven Sjeng Schalken cum suis nog niets te vrezen. Maar kunnen de *Hongerige Leeuwen* eenmaal hun techniek koppelen aan tactisch vernuft en zelfbeheersing, dan staat voor hen de poort naar de tennishemel wagenwijd open.

Joop Broens gelooft heilig dat Afrika een vruchtbare bodem vormt voor tennistalent. Zuid-Afrikanten, Egyptenaren en Marokkanen doen aardig mee. Een Nigeriaan komt in de top-duizend echter nog niet voor. „Het probleem is dat de meeste kinderen geen kansen krijgen.” Leven betekent in een land als Nigeria overleven.

▲ Joop Broens uit Ittervoort is coach van het Nigeriaanse Davis Cup tennisteam.

Foto Jeroen Kuit

Eerste prioriteit is om aan eten te komen. „Veel kinderen zwerven over straat, ze volgen geen onderwijs en leven bij de dag.”

In een door extreme rijkdom en bittere armoede verscheurd land als Nigeria (een klein deel van de bevolking verrijkt zich aan de olie en diamantwinning), lijkt de sport de ideale uitlaatklep. De ultieme mogelijkheid om het noodlot van een armetierig bestaan te tarten. „Veel tennissers zijn ooit begonnen als ballenjongens bij de rijkere families,” zegt Joop Broens. „Nu kunnen ze zich met het geld uit de future- en challengertoernooien in Afrika redelijk bedruipen.”

Broens raakte gefascineerd door het Afrikaans tennis in 2000. Toen hij zich namens de Venlose ontwikkelingswerker Bart van der Grinten en diens vrouw Emmy (Lepra-stichting) ontfermde over Candy Idoko. Deze tennisbelofte had tijdens een toernooi een vliegticket naar Nederland gewonnen en kwam via TC Venlo in aanraking met Broens. Een jaar later

bracht de Limburger een tegenbezoek en kreeg hij tijdens een gastclinic van de internationale tennisfederatie (ITF) contact met Sanj Ndanusa, de voorzitter van de ITF. Een en ander resulteerde ruim een jaar later in de vraag of Broens het Nigeriaans Davis Cup-team wilde coachen, met oud-speler Boulos als non-playing captain en stroman.

„Ik kan de wereld niet verbeteren, maar wil wel helpen om de trein op de rails te zetten.” Met die insteek koos Joop Broens voor het avontuur. „Zit je opeens pal achter de trainersbank in de Davis Cup-arena. Communiceren was nog een probleem, want de umpire maakte gelijk bezwaar. Moesten we een lijst op verzinnen. Dus kwam de coach telkens even naar mij toe om informatie in te winnen. Het werkte redelijk, maar niet optimaal. Als je viavia communiceert is de nuance weg, de impact.”

Lagos, de heksenketel. De stad heeft elke dag iets weg van een grote Grand Bazaar. En in die vrolijke

chaos wordt Davis Cup tennis gespeeld. In de verzengende hitte. Het heeft iets onwerkelijks. Een 'elitesport' in een land dat vooral geteisterd wordt door armoede.

Broens krijgt een onkostenvergoeding, de spelers een nieuwe outfit, schoenen en een aantal rackets. „Het is een heel andere wereld.” Ter bescherming tegen mogelijke boze buitenwacht pendelt Broens op en neer tussen hotel en tennisaccommodatie. „Eén keer slechts ben ik even naar een ander hotel geweest. Een Europees hotel. Om even weer eens een beetje luxe op te snuiven.” De andere dagen zijn de spelers, de klamboe, malariapillen en mueslirepen zijn trouwste vrienden.

Sportief gezien gaat voor de tennisschoolhouder/leraar een nieuw boek open. „Ze kunnen daar best een potje tennissen. Ze werken er ook voor, kwantitatief. De kwaliteit daarentegen is matig. Periodiseren kennen ze niet, rust nemen evenmin. Ze spelen vooral op intuïtie.” Daar ligt een taak voor

buitenlandse coaches als Joop Broens. „Begin nu met zeven- en achtjarigen. Bied ze een combinatie van onderwijs en tennis en over een aantal jaren pluk je de vruchten.”

Broens beraadt zich over een toekomst die mogelijk deels in Nigeria zou kunnen liggen. „Het zou ideaal zijn om de spelers daar regelmatig door het jaar heen te begeleiden en ze in de zomer naar Nederland te halen.” Ambitie is er genoeg. Misschien mag hij de Nigeriaanse tennissers ook begeleiding richting All African Games. Dat zou dé gelegenheid zijn om het tennis in Nigeria te promoten.

„Voetbal is dé sport in Nigeria, maar het tennis heeft zeker ook toekomst. De sport heeft alleen een zetje nodig,” zegt Broens. Een coach die spelers mentaliteit, discipline en tactisch vermogen bijbrengt. Dan zouden in het land met zijn 120 miljoen inwoners nog heel wat slagvaardige ballenjongens kunnen uitgroeien tot heuse tennisbriljantjes.